

розуміються на конкуренції та на захисті від недобросовісної конкуренції. АМКУ має широкі повноваження стосовно розслідування таких правопорушень, тому як правило АМКУ професійніше розглядає дані категорію справ.

Отже, кожен із цих способів захисту має свої переваги та недоліки. Суб'єкту господарювання, в разі якщо його права порушено, слід звертатись до Антимонопольного комітету України, а у випадку незгоди з рішенням, оскаржувати таке рішення в судовій інстанції.

Список використаних джерел:

1. Звіт Антимонопольного комітету України. [Електронний ресурс] - Режим доступу до ресурсу: <http://www.amc.gov.ua/amku/doccatalog/document?id=148160&schema=main>
2. Рішення від 29.12.2019 № 675 – р, Антимонопольний комітет України, Рішення [Електронний ресурс] - Режим доступу до ресурсу: <http://www.amc.gov.ua/amku/doccatalog/document?id=120092&schema=main>
3. Рішення від 13.12.2018 № 30- р/тк, Антимонопольний комітет України, Рішення [Електронний ресурс] - Режим доступу до ресурсу: <http://www.amc.gov.ua/amku/doccatalog/document?id=146643&schema=main>
4. Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII [станом на 05.08.2018 р.] // Відомості Верховної Ради України. - 2016. - № 31. - Ст.545.

ЗАХИСТ АВТОРСЬКИХ ПРАВ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Нерез О. М.

*магістрант Черкаського національного університету
ім. Богдана Хмельницького*

Науковий керівник: к. і. н., доцент Н.О. Попова.
*Черкаський національний університет
ім. Богдана Хмельницького*

Під правопорушенням у теорії права розуміється суспільно небезпечне або шкідливе діяння (дія або бездіяльність), яке порушує норму права. Його характерною особливістю є протиправність дії або бездіяльності суб'єкта суспільних відносин. Наслідком порушення права інтелектуальної власності є настання цивільно-правової, адміністративної та кримінальної відповідальності. Ступінь шкідливості

правопорушення визначається характером діяння, його наслідками тощо. Особливістю цивільного правопорушення є те, що внаслідок суспільно шкідливого, протиправного діяння спричиняється шкода майновим і особистим немайновим відносинам суб'єктів права [1, с. 425].

У цивілістичній літературі уточнюється, що цивільним правопорушенням завдається шкода особистим немайновим і майновим благам. Склад цивільного правопорушення є фактичною підставою юридичної відповідальності. Основна мета такої відповідальності – не покарання за недотримання встановленого правопорядку, а відшкодування заподіяної шкоди. Особливостями цивільно-правової відповідальності є: майновий та компенсацій [2, с. 48].

В доктрині авторського права вказується необхідна передумова порушення особистого авторського права – дії, які загрожують особистим правам автора, або такі, що порушують ці права. Але основне, щоб дії були незаконними, тобто суперечили законодавству. Проте, потрібно зазначити, що така точка зору знаходить своє відображення у чинному законодавстві як «посягання». У вітчизняній судовій практиці та законодавстві, на жаль, відсутні будь-які визначення та критерії, що саме можна розуміти під посяганням на права інтелектуальної власності.

Варто зазначити, що не всі дії, навіть всупереч інтересам творця, є посяганням на його права. Спотворення твору відомого автора з метою його розміщення у мережі Інтернет під іменем цього автора – дія, що суперечить інтересам автора, і, на перший погляд, зазіхає на його право на недоторканність твору. Але доки такий спотворений твір знаходиться лише у особи, яка його спотворила, і ця особа ніяких інших дій для реалізації поставленої мети не вчиняє – посягання на право інтелектуальної власності ще немає. Право не заходить так далеко у свободу людини, щоб наказувати за власні, хоч і негативні думки, переробки творів, які вона не виносить на публіку. В іншому випадку, у разі видання спотвореного твору певного автора або вчиненні підготовчих дій щодо продажу такого твору, буде мати місце посягання на права інтелектуальної власності [3, с. 256]. Таким чином, можна сказати, що дії, які підпадають під ознаки посягання на права інтелектуальної власності, є винними, реальними, цілеспрямованими, тобто такими, що призведуть до порушення тих прав інтелектуальної власності, які закріплено у законі. Ці дії можуть мати і таку ознаку, як публічність, особливо якщо це стосується посягання на особисті

немайнові права інтелектуальної власності. У теорії права розрізняють правопорушення за об'єктами посягання, за суб'єктами, за поширеністю, за ознаками об'єктивної і суб'єктивної сторін, за процедурами розгляду тощо [1, с. 425]. Неможливо перелічити всі можливі порушення права інтелектуальної власності, але основні такі правопорушення мають бути визначені у законах і за їх вчинення має бути передбачена відповідальність. Національне законодавство у ст. 50 Закону України «Про авторське право і суміжні права» [4] містить перелік дій, які можуть кваліфікуватися як порушення авторського права, а відтак, і як підстави для звернення до суду за захистом. Відповідно до даного Закону, порушенням авторського права є:

- вчинення будь-яких дій, які порушують особисті немайнові права та майнові права авторського права;

- піратство у сфері авторського права, тобто опублікування, відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження контрафактних примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних);

- плагіат – оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору;

- ввезення на митну територію України без дозволу осіб, які мають авторське право, примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних); – вчинення дій, що створюють загрозу порушення авторського права;

- підроблення, зміна чи вилучення інформації, зокрема в електронній формі, про управління правами;

- розповсюдження, ввезення на митну територію України з метою розповсюдження, публічне сповіщення об'єктів авторського права, з яких без дозволу суб'єктів авторського права вилучена чи змінена інформація про управління правами, зокрема в електронній формі.

Зазначений перелік є загальним і невичерпним. Такий підхід законодавця є абсолютно вірним, оскільки він обумовлений тим, що сучасний розвиток технологій значно розширив діапазон можливих правопорушень у сфері реалізації результатів творчої, інтелектуальної діяльності, у тому числі й у сфері авторського права [5, с. 5].

Отже, підсумовуючи вищесказане, можна зробити висновки, що захист авторських прав в мережі Інтернет це досить важливе питання. Але наскільки воно ж і важливе, настільки ж і складне. Для вирішення якого необхідно підходити галузево і розуміти, що сфера злочинів у мережі Інтернет розвивається досить стрімко, за темпами якої не встигає вітчизняне законодавство.

Список використаних джерел:

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підручн. [Пер. з рос.] / О.Ф. Скакун. – Харків : Консум, 2011. – С. 425.
2. Шемшученко Ю.С. Юридична енциклопедія: Енциклопедія в 6 томах / Редкол. : Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : «Українська енциклопедія», 2003. – С. 48
3. Луць В.В. Особисті немайнові права інтелектуальної власності творців: моногр. / НДІ приватного права і підприємництва АПН України; за заг. ред. В.В. Луця. – Т. : Підручники і посібники, 2007. – 256 с
4. Про авторське право і суміжні права: закон України від 23.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1994. – N 13. – ст. 64
5. Штефан А.О. Дещо до питання про порушення у сфері авторського права / А.О. Штефан // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2009. – №6. – С. 5

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА БЕЗПЕКА В КОНТЕКСТІ ЗАХИСТУ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Петренко В.О.

д.т.н., професор

Національна металургійна академія України

Берковський Є.О.

студент

Національної металургійної академії України

В сучасному інформаційному суспільстві зростає значущість інтелектуальних ресурсів, захищеність яких є базовою умовою забезпечення розвитку національної економіки та її складових на інноваційній основі. Безпека людського розвитку в економіці знань - це насамперед безпека інтелектуального розвитку людини, інтелект якої є основою формування, накопичення та використання інтелектуальних ресурсів. Виходячи з цього, в сучасних умовах забезпечення інтелектуальної діяльності як діяльності з продукування, обміну, використання інтелектуальних ресурсів, виступає пріоритетною складовою безпеки людського розвитку та економічної безпеки [1, 278].

Метою роботи є обґрунтування та дослідження підходів до визначення інтелектуальної безпеки підприємства в контексті захисту прав інтелектуальної власності.